

VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 001437 10 Uvp
Banja Luka, 15.12.2010. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Petra Bajića, kao predsjednika vijeća, Smiljane Mrše i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Vladimirke Milinović-Vrebac kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi S. I. iz B. L., ul. ... broj ... (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 05/5-16-126-169/08 od 21.1.2009. godine, tuženog Ministarstva ... RS, B. L., u predmetu ostvarivanja prava na otpremninu, odlučujući po zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banja Luci broj 11 0 U 001437 09 U od 29.12.2009. godine, u sjednici održanoj dana 15.12.2010. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijena je tužba izjavljena protiv uvodno označenog rješenja tuženog kojim je odbijena kao neosnovana žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Komisije za ... člana 152. Zakona o radu, broj 05/5-173-30028/01/R.B. od 4.5.2006. godine, a kojim je odbijen zahtjev tužioca za ostvarivanje prava na otpremninu.

Nižestepeni sud je odbijanje tužbe u predmetnom upravnom sporu obrazložio stavom da je tužiocu prestao radni odnos rješenjem M. e. d.d B. L. od 18.1.1993. godine, koje je donijeto na osnovu člana 75. stav 2. tačka 3. tada važećeg Zakona o osnovnim pravima iz radnog odnosa („Službeni list SRFJ“, broj 60/89), jer da je neopravdano izostao sa posla pet radnih dana uzastopno. S obzirom da tužilac ne osporava da nije došao na posao pet dana uzastopno nakon isteka neplaćenog odsustva, zaključeno je da se rješenje o prestanku radnog odnosa u formalno-pravnom smislu ne može smatrati nezakonitim.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac osporava njenu zakonitost zbog povrede zakona. Navodi da je zahtjev za ostvarivanje prava na otpremninu podinuo 13.2.2001. godine a da prvostepeni organ „antidatira rješenje i stavlja lažni datum od 4.5.2006. godine“, a to rješenje šalje poštom tek 10.11.2008. godine, pa da se radi o povredi njegovih osnovnih ljudskih prava, jer da se radi o njegovom egzistencijalnom pitanju. Navodi da je bio fizički maltretiran i da je zbog straha za njegov život i živote njegove porodice bio prisiljen da ode iz B. L., zbog čega ga poslije isteka neplaćenog odsustva

nije čekalo radno mjesto, već nastavak maltretiranja, pa da se nije mogao vratiti u B. L. Predložio je da se ta presuda ukine.

Tuženo Ministarstvo je u odgovoru na zahtjev ostalo kod razloga sadržanih u obrazloženju osporenog akta. Predložilo je da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Sl. glasnik RS“, broj 109/05 - u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Tužilac ne osporava da se nakon odobrenog neplaćenog odsustva u periodu od 02.10. do 31.12.1992. godine nije vratio na posao u M. e. d.d. gdje je bio zaposlen. Zbog navedenih razloga, radni odnos mu je prestao na osnovu člana 75. stav 2. tačka 3. Zakona o osnovnim pravima iz radnog odnosa i člana 112. Pravilnika o radnim odnosima. Na taj način, tužiocu je radni odnos prestao na osnovu zakonskih propisa, kojima su utvrđeni uslovi za donošenje takvog rješenja.

Odredba člana 152. stav 1. Zakona o radu („Službeni glasnik RS“, broj 38/00, 40/00, 41/00, 47/02, 38/03, 66/03 i 20/07), sada odredba člana 182 stav 1. Zakona o radu – prečišćen tekst („Službeni glasnik RS“, broj 55/07), reguliše situaciju u kojoj radnik koji se na dan 31.12.1991. godine nalazio u radnom odnosu kod poslodavca čije je sjedište bilo na sadašnjoj teritoriji RS, koji smatra da mu je radni odnos nezakonito prestao kod tog poslodavca, ima pravo da u roku od 3 mjeseca od dana stupanja na snagu tog zakona, ministarstvu nadležnom za poslove rada, podnese zahtjev za ostvarivanje prava na otpremninu, koja prema članu 181. stav 1. tog zakona može iznositi najviše u visini četiri prosječne mjesečne plate ostvarene u RS u posljednja tri mjeseca prije mjeseca u kome radniku prestaje radni odnos. Proizlazi da je tužiocu radni odnos prestao primjenom zakonskih propisa, na osnovu činjenice da nije došao na posao nakon odobrenog neplaćenog odsustva. Razlozi koje tužilac navodi kao opravdane razloge nedolaska na posao, su razlozi koji se eventualno mogu isticati u parničnom (radnom sporu), a ne u upravnom postupku, u kojem upravni organ nije nadležan da ocjenjuje zakonitost rješenja o prestanku radnog odnosa. Prema tome, tužiocu je radni odnos prestao primjenom odredbe člana 75. stav 2. tačka 3. Zakona o osnovnim pravima iz radnog odnosa, pa razlozi koje on ističe se ne mogu sa uspjehom isticati u predmetnom upravnom postupku.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi predviđeni odredbama člana 35. stav. 2. ZUS-a, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan na osnovu odredaba člana 40. stav 1. tog zakona.

Zapisničar
Vladimirka Milinović-Vrebac

Predsjednik vijeća
Zlatko Kulenović

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić